

Za poduk in kratek čas.

Zaupaj na Boga, ker on svojih ne zapusti!

(Črtica iz vojnega leta 1866, poslovenil Fr. Gorican.)

I.

Pot na goro Kalvarijo.

»Mati ne prestrašite se, imam vam nekaj povedati«, pravi svoji materi Janez, krepek mladenič okoli šestindvajsetih let.

»Kaj pa je, Janez, tako važnega?« vpraša s skrbjo mati. »Se-li je kaka nesreča zgodila, saj menda ne tebi?«

»Ne, dozdej ne, pa mogoče, da me zadene«, pravi Janez.

»Kaj bi tedaj moglo biti? Pa se ogibaj takih priložnostij!«

»Rad bi to storil, da bi mi le bilo mogoče.«

»Ako že naprej vemo za nesrečo, lahko se ji izognemo.«

»Zdej se jaz nevarnosti z najboljšo voljo ne morem ogniti.«

»Kaj praviš, sin?«

»Ne morem se izogniti, moram se podati v nevarnost; nastala je vojska.«

»Jezus, Marija!«, zakliče mati; »je-li to res, je-li mogoče?«

»Je, tako je, mati.«

»In ti moraš tudi iti?« vpraša mati prestrašena.

»Se ve, kakor vsi vojaki. Ali vtolažite se, mati; saj vojska ne bode dolgo trpela in potem pridem zopet k vam domu.«

»Misliš? Jaz ne verjamem. Kdo bode mi pomagal gospodarstvo oskrbovati, polje obdelovati! Na ptuje ljudi se jaz, ko sem že stara, ne morem zanesti in plačevati jih tudi nimam s čim. Ali ta škoda bila bi še najmanjša, pa tudi ti si izgubljen. Janez, jaz te več ne vidim živega!« Mati se mlo zajoka.

»Mati, ne mislite si kaj takega! Saj vsaki vojak, kateri gre na vojsko, ne pade na bojnem polju; večinoma se še vrnejo domu.«

»Jaz imam malo upanja, da bi tebi sovražne krogle prizanesle. In čeravno ne boš smrtno zadet, vendar kako žalostno bode, ako se vrneš hrom domu; kdo bode nama skrbel za vsakdanji kruh, ker sva siromašna?«

»Mati, ne jokajte! Jaz ne bom v boju smrtno zadet, ne bom hrom prišel domu. Ne napravljajte si nepotrebnih skrbi.«

Mati Janezova pa se ne da vtolažiti, temuč še hujše joka. »Mora že vsa nesreča priti nad-me!« tako plače neprenehoma. »Moža sem rano zgubila; otroci so mi do enega vsi pomrli in še tega mi hočejo vzeti, kateri je moje najljubše na svetu. Kdo bode se mene usmilil, kdo bode za-me skrbel? O Bog, odzemi to nesrečo od mene, jaz je ne preživim«. Sin jo tolaži; pa zastonj so bile njegove besede, zakaj materna žalost bila je prevelika.

Janez si domisli sedaj drugega tolažilnega sredstva; spomnil se je, da je mati, ko je oče umrl, peljala večkrat njega in že umrle otroke na goro Kalvarijo, katera se nahaja zunaj vasi. Ob potu na goro stoji štirinajst postaj križevga pota. Na vrhu gore je postaja z Jezusom na križu, Marija in Janez ob straneh. Na to goro hodila je mati vselej, kadar so jo tlačile težave in britkosti. Tam iskala je tolažbe v molitvi in čiščenju križevga pota.

Te poti spomnil se je Janez, ter reče materi: »Mati, ako vam je volja, pojdiva na goro Kalvarijo. Prosiva ljubega Odrešenika za pomoč in tolažbo v teh hudih dnevih.«

»Prav imaš, Janez; pojdiva, saj za mojo veliko žalost ne morem najti nikjer tolažbe, kakor edino le pri ljubem Bogu.«

Šla sta na Kalvarijo in pobožno molila pri vsaki postaji. Mati neprenehoma mlo joka, zakaj zdelo se nji je, da že vidi svojega sina mrtvega na bojnem polju. Prosila je Marijo, naj ona izprosi pri Jezusu milost Janezu, da se vrne zdrav iz vojske domu. »Marija, saj si sama občutila, kako hudo te je zadel meč bolečin, ko so tvojega edinega sina sovražniki umorili«. Tako je zdihovala žalostna mati.

Potolažena vrnila sta se na dom. Ali pri srcu je bilo njima vendar nekako tesno. Strašila ju je prihodnjost. Janez bi še ne bi rad rane smrti na vojski storil, ker je vedel, da bode njegova ljuba mati potem od vseh zapuščena. Pa udal se je v božjo voljo; on upa, naj že pride, kakor hoče, da ljubi Bog njega in ljube matere ne bode zapustil.

V zaupanju, da bode vse dobro izteklo, vzel je Janez slovo od matere. Tolažil jo je z besedami: »Zaupajte na Boga, ker on svojih ne zapusti.«

Smešnica. V nemem društvu pride jim beseda na večnost in brž se oglasi debeli mesar: E kaj večnost! Meni je čas vse, kajti kdo vé, kaj je večnost! »To je deloma že resnica«, odvrne mu domača gospodinja, »n. pr. pri vas, sosed, bi bilo cele večnosti treba, predno Vam človek dopove, kaj je večnost!«

Razne stvari.

(K odborovi seji družbe duhovnikov) za bodoči četrtek, to je 16. tega mesca ob 11. uri predpoldne v kn. šk. pisarni čč. gg. odbornike vljudno rabi Predstojništvo.

(Visoki gost.) V ponedeljek so prišli mil. knezoškof dr. Jožef Kaln iz Celovca ter so ostali pri našem mil. knezoškofu do srede. V torek sta obiskala cerkve in razne zavode naše škofije v mestu.

(Odlikovanje.) Svetli cesar so podelili č. g. Francu Rath, zlatomašniku in župniku pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, zlati križec s krono.

(Zahvala.) »Bralno gospodarsko« društvo pri sv. Janžu na Dravskem polju, sprejelo je od slav. družbe »sv. Cirila in Metoda« v Ljubljani, v dar 50 knjig, za katere se tem potom vljudno zahvaljuje Odbor.

(Volilni shodi.) G. deželni in državni poslanec Miha Vošnjak bode poročal o političnem položaju v teh krajih in te-le dni: V soboto 11. t. m. zvečer ob 6. uri v Mozirju v gostilnici poštarja Goričarja, v nedeljo 12. t. m. ob 10. uri popoldne v Gornjemgradu v čitalnični dvorani in dopoldne ob 4. uri v Ljubnem v Podsllemenšekovi gostilni. O teh prilikah predstavil se bode tudi g. dr. Juro Hrašovec, odvetnik v Celju, kot kandidat za mesto deželnega poslanca, ki ga bodo volila mesta in trgi Celjske mestne skupine dne 21. t. m.

(Zborovanje.) V nedeljo, 12. novembra t. l. popoldan ob 3. uri vrši se v gostilni g. Widmoser-ja v Vuhredu letno redno zborovanje podružnice sv. Cirila in Metoda za Vuhred-Marenberski okraj s sledečim sporedom: a) Poročilo denarničarja; b) Volitev načelstva; c) Razni nasveti.

(Preložitev.) Zaradi neugodnega vremena je morala pri Sv. Križu na Murskem polju šolska tombola 5. vietoka izostati. Zato se bode pa vršila dne 19. novembra ob 3. uri v gostilni g. Hauptmanna. Prijatelje uboge šolske mladine vabi k mnogobrojnej udeležbi.

Učiteljstvo.